

Welke partij is nou echt christelijk?

Rick Timmermans

Welke partij is nou echt christelijk?

Deze vraag stelde ik mezelf in 2017 voor het eerst hardop. Ik mocht nog niet stemmen, maar de verkiezingen van 2017 waren wel de eerste verkiezingen die mij als puber voor het eerst écht interesseerden. Een van de centrale thema's in die campagne was namelijk de enorme vluchtelingencrisis die zich aan de buitengrenzen van Europa ontvouwde. Kinderen spoelden aan op de kusten van de Middellandse Zee terwijl Nederland een deal sloot met een Turkse dictator om maar zoveel mogelijk mensen buiten te houden. Tegen zoveel onrecht moest de politiek zich uitspreken, met de christelijke partijen voorop. Toch?

Die gedachte bleek achteraf wat naïef. Als opgevoed katholiek (je komt uit Brabant of niet natuurlijk) heb ik altijd een sterke maar behoorlijk progressieve geloofsovertuiging gehad. Het is niet iets waar ik veel over spreek. Als iemand ernaar vraagt, spreek ik er graag over. Maar ik zie mijn geloof als

weerleggingen van het racisme en de haat van Wilders een hoopvol geluid te laten horen. Voor een partij die zo veel oog had voor de medemens, wilde ik mij inzetten. Toen ik twee jaar later studeerde en Forum voor Democratie de grootste partij werd in de Provinciale Statenverkiezingen, wist ik het zeker: ik wilde mij verzetten tegen haat in de politieke beweging die ik dat eerder had zien doen. Ik werd lid van DWARS en later ook van GroenLinks.

Ik merkte dat ik in de maanden daarna een grote irritatie ontwikkelde tegen de confessionele partijen in de Tweede Kamer. Die irritatie groeide alleen maar met de toenemende anti-LHBTI retoriek van deze partijen. Als iemand die ervaren heeft hoe het is om niet jezelf te kunnen zijn, vond ik het onbegrijpelijk hoe deze partijen zich gedroegen in het debat over de Transwet in 2022. Ook nu irriteer ik mij aan de houding van menig christelijke partij richting de slachting in Gaza.

Rick Timmermans (23) is voorzitter van DWARS, de onafhankelijke jongerenorganisatie van GroenLinks. Hij was eerder hoofdredacteur van het DWARSe ledenblad OverDWARS en voorzitter van DWARS Brabant-Zeeland. Overigens is Rick geen familie van Frans Timmermans.

het omarmen van een steeds conservatiever wereldbeeld een belangrijke reden is voor de teloorgang van die kerk.

Mijn persoonlijke geloofsinterpretatie blijft desondanks een belangrijk onderdeel van mijn politieke motivatie. Goed zorgen voor de aarde, haar natuur en klimaatverandering eerlijk aanpakken is niets anders voor mij dan het beschermen van de Scheping. Strijden voor sociale gelijkheid en tegen kapitalisme is vechten tegen

'Ik voel niet veel meer voor het instituut van de katholieke kerk.'

een volkomen persoonlijke overtuiging en niet iets dat ik iemand anders zou willen opleggen. Wel is het een belangrijk onderdeel van mijn morele kompas.

Ervan uitgaande dat de andere christelijke partijen mijn geloofsovertuiging zouden delen, ging zeventienjarige ik er daarom ook meteen vanuit dat deze partijen als eerste in de bres zouden springen voor de mensenrechten van de allerkwetsbaarsten. Maar dat viel vies tegen. Sterker nog, de partij die zich het meest uitsprak voor de mensenrechten van vluchtelingen had, voor zover ik toen wist, niets met geloof te maken. Jesse Klaver wist met zijn scherpe

En precies daar zit de frustratie of boosheid voor veel jongeren (ook bij DWARS) richting geloof, voornamelijk richting het christendom. Hoe kan een religie wiens 'profeet' zich altijd beroept op tolerantie, liefde en het toekeren van de andere (of linker) wang zo haatdragend zijn naar zij die in hun ogen anders zijn? Hoe kan een kerk gebaseerd op die religie vrouwen minderwaardig achten en LHBTI'ers de rug toekeren?

Het is een vraag die ik mijzelf regelmatig hardop stel. Het is de reden dat ik, los van mijn geloof, niet veel meer voel voor het instituut van de katholieke kerk. Ik ben ervan overtuigd dat

een systeem dat tegen iedereen natuurlijke gelijkheid ingaat. Hetzelfde geldt voor de strijd tegen racisme, discriminatie en haat; welk recht heeft een mens immers om een ander uit te sluiten?

Als politici één taak hebben, is het oog hebben voor de mensen die geen stem hebben. Voor de problemen waar niemand het over wil hebben of die ongemakkelijke waarheden vormen. "Knokken voor wat kwetsbaar is", dat zal voor mij altijd de essentie van politiek zijn. Een oude GroenLinks-slogan die, tenminste voor mij, naadloos aansluit op geloof.